

Ta naredba pa tudi velevala: „Es können daher auf Grund „der Einantwortungsurkunde und anderer im Laufe der Ab- „handlung urkundlich erfolgter Constatirungen und ergangenen „Verfügungen und Entscheidungen des Verlassenschaftsge- „richtes, beispielsweise der nach § 178. des kais. Pat. vom „9. August 1854. R. G. B. Nr. 208. ertheilten Bestätigungen, „ferner auf Grund abhandlungsbehördlich vor der Nachlass- „einantwortung genehmigten Urkunden (Erbtheilungen, Kauf- „und Tauschverträge, Feilbietungsakte) das Eigenthumsrecht, „nicht minder auch Pfandrechte, Dienstbarkeitsrechte, Aus- „gedingsrechte und Reallasten eingetragen und beziehungs- „weise gelöscht werden, wenn die Voraussetzungen zur Ein- „verleibung der fraglichen Rechtserwerbung, Bechränkung, „Uebertragung oder Erlöschung vorhanden sind“, — in s tem naše mnenje o vsebini zapuščinskih prisojil popolnoma opravičuje, kajti če se ne bi smelo nič drugega vknjiževati, kakor to, kar je v prisojilih, bi bila ministerska naredba omenila le prisojila, ne pa toliko drugih zapuščinskih razpravnih podatkov.

Kar se pa tiče nasprotja v katerem se nahajajo po mnenju gospoda pisatelja navedene naredbe predsedništva deželnega nadsodišča z v začetku te razprave navedenim razsodilom deželnega nadsodišča v Gradci, se vsak lahko prepriča, da jih ni, če pazljivo prebere te naredbe in razsodilo. V tem oziru ni treba besede ziniti.

X.

Iz zapiskov praktičnega pravnika.

Kdor se bavi dalje časa s praktičnim pravosodjem, najde celo vrsto praktičnih slučajev, katere razsoditi ga stane veliko premislekov; pokažejo se mu dvomljivosti; zakon mu ne podaja določnega, nedvumljivega in jasnega propisa, s katerim bi mu bilo mogoče znebiti se vseh dvomov. Taki slučaji so povod globokejemu premišljevanju o tem, kar ime-

nost, da prošnja ni bila rešena v slovenskem jeziku, ter da se sodišče pri svojem poslovanji ni držalo obstoječih naredeb, urejajočih rabo slovenskega jezika v pravosodji. Stranka je zahtevala, naj se odlok prvega sodnika ovrže in njeni pritožbi vstreže.

Pri sodnem dvoru se je razpravljalo, je li ta pritožba po kazenskopravnem redu dopustna? Za to, da bi bila pritožba dopustna, sklicavalo se je na besede § 481. k. p. r., v katerem je v obče brez kake izjeme izraženo načelo, da pristojna proti vsem razsodilom okrajnih sodnikov, ako niso podvržena vzklicu, pravni lek pritožbe. Ker je predležeča naredba prvega sodnika gotovo tudi razsodilo, zamore biti predmet posebnej pritožbi. To mnenje se mi vendar le ne dozdeva pravo in vtrjeno, ker se vpira na krivo tolmačenje zakonovih besed. Pomen § 481. je izvestno vendar le ta, da zamore biti predmet pritožbi le razsodilo to je: stvarna (materijalna) vsebina ali, še bolj jasno rečeno: to, kar in o čemur se je razsodilo. Pritožba se more vpirati le na to, da je sodnik prezrl ali pa po krivem vporabljal stvarne ali pa tudi formalne propise zakonov in s tem storil stranki resnično ali pa tudi domišljeno krivico. Način pa, po katerem je izdal sodnik razsodilo, zunanja oblika ne more biti podloga pritožbi, ako ni zakon izrečno propisal formalnosti, katere dopolniti je sodnik strogo zavezan. K tem formalnostim pa jezik, v katerem se ima rešiti kaka vloga, ne spada. Kazenskopravni red ne obsega nobenih propisov o jeziku, ki ga je rabiti pri izdatku razsodil; edino jezikovno določilo najdem v §§ 163. in 198. k. p. r. glede zaslišanja svedokov in obdolženca. Pač pa ni dvomiti, da najvišim upravnim oblastvom pristojna pravica, v koliko jezikovno vprašanje ni urejeno zakonitim potom, dati podredjenim organom ukaze, na katere so le-ti navezani in katere so dolžni spolnjevati. Ako se pa določila teh naredeb po državnih organih ne izvršujejo, strankam vendar ne pristojna pravica, poslovanje teh organov potom zakonitih procesualnih lekov (pritožbe) spodbijati; odprta je stranki edino le pot upravne (administrativne) pritožbe, v kateri se obrne stranka do tistega oblastva, kateremu je podredjen organ, ki ne spolnuje

ministerske naredbe. To višje oblastvo je potem dolžno odrediti, kar je potrebno, da se veljavne upravne naredbe tudi djanski spolnujejo in izvršujejo. Procesualna pritožba v zmislu § 481. bila bi le tedaj dopustna, ko bi bilo vprašanje, v katerem jeziku da je treba rešiti vloge in izdati razsodila, v kazenskopravdnem redu samem urejeno; za ta slučaj bila bi pa tudi posebna upravna naredba nepotrebna, celo pogojno nedopustna, ker je moči zakone prenarediti le potom novega zakona, ne pa potom ministerske naredbe.

Razsodilo vzklicnega sodišča, katero je pritožbo zavrglo in okrajnemu sodišču zgolj administrativnim potom zavkazalo, da mora obstoječe jezikovne naredbe strogo izvrševati, je bilo, kakor je to iz navedenih razlogov razvidno, povsem pravilno in korektno; s tem razsodilom se tudi varuje in brani pravica, ki jo ima minister pravosodja, da rabo jezikov urejuje potom administrativne naredbe.

G.

Pravosodje.

a) *Negotiorum gestor* mora dokazati, da je bil namenjen oskrbovati opravila za drugega v njegov prid.

Franja P. zahtevala je od maloletnega Leopolda K. plačilo zneska 120 gld. kot odškodnino za hrano in stanovanje, katero mu je dajala skozi tri leta. Pravi, da je plačana le za eno leto in da se je potem s tožencem, ki je čevljarski pomagač ter si kot tak precej zasluži, pogodila tako, da jej plačuje po 7 gld. na mesec ter da je pri obračunu toženec priznal obstanek terjatve 120 gld. in obljubil, jo poplačati.

Prvi sodnik vgodil je tožbeni zahtevi iz sledečih, na kratko posnetih

razlogov

Maloletnik sicer po § 865. o. d. z. brez privoljenja varuha ali zakonitega svojega zastopnika ne more prevzeti nobene zaveze glede premoženja, zatoraj tožbene zahteve ni moč vpirati na naslov pogodbe, vkljub temu pa je maloletnik v zmislu § 1042. o. d. z. dolžan po-

nujemo duh zakonov in pri tej priliki se vriva pravniku velika množica postranskih vprašanj, ki so v nekaki zvezi s poglavitnim vprašanjem, katero je vzbudilo pozornost premišljevalca. Tak bode prvi slučaj imel za pravnika podučiven in plodonosen učinek ter bode pripomogel k pridobitvi tiste jakosti in sigurnosti, ki je pravniku v praktičnem poslovanji silna in neogibna potreba, ki jo pa zamore pridobiti le potom vsestranskega in uglobljenega premišljevanja.

V sledečih vrsticah hočem razpravljati nekaj praktičnih primerljejev v kratkih potezah. Primerljeji niso izmišljeni, ampak pojeti in vzeti iz lastne skušnje in prakse. Razpravljanje ne bode obširno; zadovolil se bodem s kratkim načrtanjem. Namen in smoter mi je namreč, spodbujati naše pravnike, posebno pa naš mladi naraščaj, da bi se radi in pogostoma pečali s takimi razpravami, da bi tem potom plodove svoje lastne pravniške izgoje spravili na probirni kamen javnosti ter ob enem tudi podpirali izdajatelja „Pravnika“ v njegovem težavnem prizadevanji.

V posebno zadostenje mi bode in moja svrha bode popolnoma dosežena, če bi mojim kratkim opombam sledela dalnja razmotrivanja, ki bi dokazala, da so rezultati, do katerih sem dospel, pravi in istiniti, ali pa mene prepričala, da moje dokazovanje ni povsem utrjeno. Rad se bom dal prepričati, kajti pot do pravega spoznanja se ne najde s trmastim obtičanjem pri istem vednostnem mnenji, tudi ne s ponosno vero do lastne nezmotljivosti, ampak le s pravično oceno nasprotnikovih dokazov (argumentov), s pripoznanjem vsega, kar je nasprotnik bolj pravilno, strogo in istinito razumel in dokazal. Pa tudi še nekaj moram tu posebno poudarjati. Pri razmotrivanji in razpravljanji dvomljivih prepirnih stvari naj ne gre nikoli za besedo, niti za obliko, ampak le za stvar. Bistvo izvrstnega pravnika nikakor ne morem najti v tem, da prekosi druge v zvijačnosti in domišljivosti, sploh v tem, kar Nemci zaznamujejo z besedo „Spitzfindigkeit“, tudi ne v tem, da spodmakne noge svojim nasprotnikom z neko posebno urnostjo; marveč vse njegove prizadevanje meriti mora zmiraj le na to, da poišče zrno, da iz množice zavitkov razgrne pravico, da razume

življenje, kakor se kaže v resnici, da primerja živi dogodek z zakonom.

Priporočati moram tudi našim pravnikom, da si zablježujejo vsako le količikaj zanimivo vprašanje, ki se jim nameri in jim daje povod za dvom. Taka vprašanja naj jim bodo potem predmeti za ustno ali pismeno razpravljanje; korist ne bode nikakor izostala, ampak pokazala se bode v kratkem. S trdno nado in zvestim prepričanjem, da bodo te besede spodbudile naše pravnike, podam tu nekaj praktičnih slučajev.

I.

Nekdo je bil zarad storjenega prestopka obsojen na globo (denarno kazen). Sodba je postala pravokrepna; globa se je izterjala in se je, ko jo je obsojenec vplačal, odrajtala v smislu kazenske sodbe dotični blagajnici za uboge. Obsojenec je tudi plačal vse troške kazenskega postopka. Pozneje je vložil prošnjo, da bi se kazenski postopek obnovil, ker se mu je posrečilo najti taka dokazila, ki bi zamogla učiniti, da se oprosti. Učinek te prošnje je bil tudi ugoden za obsojenega: kajti v obnovljeni glavni razpravi bil je obtožbe oproščen in toraj nekrivim spoznan tistega prestopka, zarad katerega je bil, kakor je bilo zgoraj rečeno, prej obsojen. Na temelji te njemu ugodne sodbe obrnil se je do sodišča, da bi se mu povrnila svote, ki jih je moral vsled prve razloke plačati kot globo in kot troške kazenskega postopanja.

Nastalo je sedaj vprašanje, je li vstreči tej prošnji, ali ne? Kdor bi se pri razsojevanji tega vprašanja postavil zgolj na stališče primernosti (aequitas), odgovoril bi takoj, da se mora zadostiti prošnji, ki jo je podal obdolženec: kajti z obnovo postopka se je prejšnja obsodilna razloka preklicala (§ 358. k. p. r.); z drugo razloko se je spoznalo in vtrdilo, da obdolženec ni storil nikakoršnega kaznjivega djanja, da toraj ne zasluži nikakoršne kazni in da se mora vseskozi postaviti na prejšnji stan. To mnenje dozdeva se iz prva tudi tolikanj primerneje in bi marsikoga pridobilo na svojo stran, ker dotičnim blagajnicam ne bode napravilo nobene težave, povrniti ali prav za prav izplačati omenjene svote, ker bi

se tedaj vršilo postavljenje v status quo ante brez vseh ovir. Vkljub temu na videz zares podkupljivemu dokazivanju zdi se mi vendar nasprotno mnenje pravo in istinito; jaz zastopam prepričanje, da bi moralo sodišče to prošnjo zavrnilo. Razlogi za to mojo trditev so v kratkem le-ti: Naše kazensko zakonodajstvo ne pozna načela, da bi imel tisti, ki je po nedolžnem prestal kako kazen, pravico do povračila škode, ki jo trpi vsled nepravilne sodbe. Zanikanje tega načela sicer zakon ne izraža nikjer izrečno in direktno; vendar ni dvomiti o tem: kajti zakon tam, kjer bi imel priliko, kjer bi moral govoriti o tem, molči popolnoma. Čutilo se je tudi pomanjkanje takega zakonitega propisa in ta čut je bil povod načrtom, ki so bili predloženi našim parlamentarnim zborom; hotelo se je to vprašanje rešiti s tem, da bi se za take izvanredne, dotičniku pa silo občutljive slučaje, pripoznala pravica do primerne povračila.

Tudi iz te okolščine, da se je zdelo potreba urediti to vprašanje potem novega zakona, je posneti, da obstoječi zakoni nikakor ne dopuščajo takega povračila. Načelo, da obsojeni po veljavnih zakonih nima pravice, terjati povračila, pa velja gotovo splošno, to je za vse vrste kazni. Ne bi se dalo opravičevati, zakaj bi veljal glede glob drugi princip, kakor velja za kazni na slobodi; marveč sklepati se more, da velja po pravilu a majori ad minus za milejo kazen gotovo vse to, kar je nedvomljivo glede ožstreje kazni, da ima toraj tisti, ki za oestro po nedolžnem prastano kazen ne sme terjati povračila, toliko manj pravico, terjati odškodovanje v primerljivi manjši kazni. Tudi to bi bilo še povdarjati, da obsojenec, kateri zavoljo ubožnosti naložene globe ni zamogel plačati in je toraj prestal supletorno kazen na slobodi, gotovo nima nikakoršne pravice terjati povračilo škode. Ker je bila v našem primerljivi kazni izvršena na podlagi pravokrepne sodbe, ker ima terjatev, katero stavi obsojenec, naravno povračila za škodo, ki jo je kdo trpel zbog nepravilne sodbe, ker naš zakon takega povračila ne pripoznava, ni dvomiti, da obsojenec tudi ne more terjati, naj se mu vplačana globa povrne.

Zamogel bi še kdo staviti vprašanje, nima li obsojenec pravico terjati povračilo na podlagi predležeče *condictio indebiti*? Pa tudi na to vprašanje more biti odgovor le zanihoben. Pomisliti se mora namreč iz prva, da tu ne gre za obligacijsko razmerje v zmislu občnega državlanskega zakonika, da tu ne obstoji zveza kakor med upnikom in dolžnikom. Toraj tudi nikakor ne more biti govor o pristojnosti sodišča. Nadalje se pa mora tudi vprašati, koga je tožiti zastran povračila, državno blagajnico ali blagajnico za vboge? Blagajnica za vboge ni bila v nikaki zvezi, v nikaki dotiki s celim postopkom, tudi ne z izterjanjem; ona je le svoto, ki so jo državni organi izterjali in njej izročili, prevzela. Državna blagajnica pa globe ni sprejela, toraj tudi nikakor ne more biti odgovorna za njo. Ako bi se pa tudi zamogli znebiti vseh teh pomislekov, vendar ne bi mogli predležeči primerljaj uvrstiti pod nobeno določilo zapopadeno v §§ 1431. do 1437. o. d. z.

Mislim, da ravno to načelo, ki sem ga izvedel za globo, velja tudi glede troškov za kazenskopravdni postopek. Tudi glede tega vprašanja, nima zakon nikakoršnega določila, iz katerega bi se zamoglo sklepati, da je povračilo dopustno ali pa da bi bilo možno, zadobiti povračilo potom civilne pravde. Tudi za rešenje te pravdne zahteve civilna sodišča ne bi bila pristojna. De lege lata torej nimamo nobenega sredstva; pomagati se da le potom izvanredne milosti.

II.

1.) Pri nekem vzklicnem sodišči za prestopke se je glede dokazov, ki jih vzklicno sodišče smatra potrebnim v vzklicnem postopku, ustanovilo sledeče običajno poslovanje (praksa): Ako pritožitelj predlaga v svojem vzklicnem spisu nove dokaze, ter se sklicuje na nove priče, in sodni dvor bodisi tudi pri javni ustni razpravi, spozna, da je dopolnitev dokazov oziroma zaslišanje novih svedokov potrebno, naročuje se dotičnemu okrajnemu sodišču, da naj poizve nove dokaze ter zasliši priče. Sodni dvor se pa pri tem naročilu vzdrži vsake določbe o tem, ali se morajo zaslišati priče pod prisego, ali jih treba na kak drugi način v obljubo vzeti.

Vsled tega se vrši zaslišanje brez prisege; priče pa tudi sodniku v zmislu § 453. k. p. r. ne segajo v roke. Te izjave svedokov se pri vzklicni razpravi prečitajo in so podlaga sodbi vzklicnega sodišča.

Vsakteremu pravniku se bode takoj vrinilo vprašanje, je li to poslovanje pravilno, je li se vjema z načeli naših procesualnih zakonov? Odgovor na to vprašanje po mojem prepričanju zamore biti le zanikaven. Že glede glavne razprave, vršeče se pred sodnikom prve instance, določuje § 453. k. p. r., da morajo vse priče — izvzemši uradne osebe, omenjene v zadnjem odstavku — v potrditev svojih izjav sodniku seči v roke. Zakon veli, da je ta oblika neobhodno potrebna. Iz besed, ki jih rabi zakon: „sodnik se lahko namesto prisege zadovolji s tem, da mu priča v roko seže“ — se ne sme in tudi ne da nikakor sklepati, da je ta oblika potrditve le fakultativna, da je zgolj odvisno od sodnikovega prevdarka, hoče li pričo zaslišati, ne da bi ji dal priseči, ne da bi mu segla v roke; marveč moramo te zakonove besede po njih vsebini in skupnosti tako tolmačiti, da sme sodnik priče le prisege odrešiti, nikoli pa dolžnosti, da mu sežejo v roke — izvzemši seveda slučaje navedene v §§ 170., 453. k. p. r. in slučaj privoljenja obeh strank. Opomniti hočem tu per parenthesin, da nekteri sodniki pri svedokih, katerim zaradi vzrokov navedenih v § 170. k. p. r. ni dati prisege, vendar le terjajo, naj jim ti svedoki sežejo v roke. Ti sodniki se očitvidno drže mnenja, da je tako postopanje po § 453. k. p. r. dopuščeno. Da to mnenje popolnoma prezira vsa dotična pravna določila, da je popolnoma zablojeno, mi pač ni treba razpravljati obširneje. Priči, pri katerej se nahaja kateri izmed vzrokov ovirajočih prisego po § 170. k. p. r., tudi ni dopustiti, da bi sodniku po § 453. k. p. r. segla v roke. Mnenje, ki ga tu spodbijam, dovedlo bi tudi do čudne posledice, da bi se take priče v postopku, vršečem se zastran hudodelstev ali pregreškov, zaslišale neprisežene, da bi se jim pa v postopku zaradi prestopkov nalagalo in dopuščalo, seči sodniku v roke, ter takim načinom njenim izjavam pripisovala nekam večja vrednost za ta postopek.

Po tem izgredu vrnem se zopet k prvotnemu razpravljanju. Ako je, kakor sem gori dokazal, v postopku zaradi prestopkov že prvi sodnik zavezan, da priče vzame v prisego ali jih pa primora, da mu sežejo v roke, mislim da ta propis velja tem bolj za postopek pred vzklicnim sodiščem. Zakon ima pa tudi še posebno izrečno določilo, ker zavkazuje v § 473., da se je pri zaslišanju prič in zvedencev držati propisov, danih za glavno razpravo pred sodnimi dvori prve stopinje.

Iz tega določila sledi toraj brezdvomno, da se morajo priče pred zaslišanjem v prisego vzeti, v kolikor ne brani kateri v § 170. k. p. r. omenjenih vzrokov ali v kolikor niste obe stranki zadovoljni, da se zaprisegovanje odloži (§ 247. k. p. r.) Ker so izjave prič zaslišanih proti temu določilu nične, se sodnik tudi na nje ne sme nikakor vpirati in jih ne sme vzeti svoji sodbi kot podlago. Ravno to pa velja za vzklicni postopek; taka pričevanja se ne bi smela prečitati, tem manj pa pri končni sodbi v poštrev jemati. Iz določila izraženega v § 473 k. p. r. bi se dalo marveč sklepati, da se morajo vse nove priče pred vzklicno sodišče pozvati ter zaslišati. Ako pa dajo vzklicna sodišča, držeča se pooblastila izrečenega v prvem odstavku § 470. k. p. r. poizvediti nove dokaze po sodniku v to določenem ter takim načinom prihranijo državni blagajnici in strankam mnogo troškov, morala bi vsakako naprošenemu sodniku nalagati, da priče po zaslišanju vzame v prisego, kajti, kakor sem dokazal, sodišče zamore le zaprisežene izjave vzeti v podlago svojej sodbi. Da ima pa vzklicno sodišče v takem primeru tudi pravico, zavkazati v zmislu 3. odstavka § 470. k. p. r. ponovljenje glavne razprave na prvi stopinji pač ni dvomljivo. Popolnoma zmotljivo se mi pa dozdeva, ako se vzklicno sodišče zadovolji z nepriseženo izpovedbo prič in tako izpovedbo kot istovredno nasproti stavi izjavam prič, ki so prisegle ali pa sodniku v zmislu § 453. k. p. r. segle v roko.

2.) V neki zvezi z vprašanjem, ki sem ga ravnokar razpravljal, vidi se mi drugo vprašanje, ki tudi ni brez djanske zanimivosti.

Po §§ 222., 224., 254. k. p. r. ima prvosednik pravico ukreniti, da se nove priče in zvedenci k glavni razpravi pozovejo in zaslišijo, da se okolnosti, ki bi zamogle obtožbo še bolj vtemeljiti ali jo pa razveljaviti, tanjše pozvedo; tekom razprave same sme prvosednik vsled njemu po zakonu pristojee, takozvane diskrecijonarne oblasti priče pozvati in jih zaslišati, ako se je nadejati, da vtegnejo te priče znamenite dejanske reči razjasniti. Dvomljivo pa je, ali ima prvosednik vzklicnega sodišča tudi v vzklicnem postopku te pravice, ali ne? Tisti, ki temu vprašanju pritrujejo, sklicavajo se sosebno na splošno načelo izrečeno v § 447. k. p. r., kateri določuje, da je v postopanju zastran prestopkov vporabljeni tista določila, katera veljajo za postopek pri hudodelstvih in pregreških, v kolikor niso dani v 26. poglavji posebni propisi. Iz te točke in ker vporaba §§ 222., 224., 254. k. p. r. v 26. poglavji ni izrečno izključena, sodijo, da je njih vporaba tudi v vzklicnem postopku dopustna. Proti temu mnenju pa govorijo, kakor mislim, tehtni in važni pomisleki. Iz prva se mi zdi trditev, da k. p. r. glede tega vprašanja nima posebnega določila, neistinita; zakon ima marveč popolnoma določene propise, iz katerih zamoremo zadobiti zadostne podlage za rešitev predležečega vprašanja. Sklicujem se posebno na propis § 470., kateri veli, „da sme sodni dvor nove dokaze in tudi dejanske reči iz katerih se izvaja kak vzrok ničnosti, dati poizvediti“. Iz te določbe je sklepati, da ima le sodni dvor pravico v tajni seji dopuščati nove dokaze, nikakor pa prvosednik. Akoravno govori ta zakonova točka osobito o takih dokazih in dejanskih rečeh, ki so bile navedene v vzklicnem spisu, mora se vendar logično sklepati z vso pravico, da ravno isto načelo velja tudi za slučaj, ko bi prišle razsodilne in važne okolnosti ali dokazi še le pozneje na dan, kajti ni ga moč najti vzroka, ki bi zamogel opravičevati drugo mnenje za ta slučaj.

Pa tudi tako zvane diskrecijonarne oblasti (§ 254. k. p. r.) ne morem pripisovati prvosedniku vzklicnega sodišča. Zakonita določila vsprejeta v §§ 472. in sl., ki urejujejo postopek pri javni ustni razpravi vzklicnega sodišča, ne govorijo o tej oblasti. Določbe so popolnoma jasne in urejajo celi

tek razprave; te določbe so tedaj edino merodajne. V § 473. k. p. r. je izrečno propisano, da je pri vzklicni razpravi le pozvane priče zaslišati; iz tega propisa je posneti, da le tiste priče smejo biti zaslišane, katere zaslišati je vzklicno sodišče v zmislu § 470. k. p. r. sklenilo; sodišče ima seveda tudi pravico pozvati še druge priče in v to svrho vzklicno razpravo preložiti (§ 476. k. p. r.). Iz teh zakonitih določil je toraj razviditi, da v vzklicnem postopku diskrecijonarna oblast predsednikova nima mesta. To pa je tudi sploh načelom vzklicnega postopanja primerno, tu ne morejo veljati propisi, ki so primerni za postopek pred prvim sodnikom; tu gre za djansko in pravno presojo sodbe, katero je izdal prvi sodnik; ta presoja se mora vršiti zmiraj v sodnih zborih (senatih), ki so sestavljeni po propisih § 10. št. 4 in § 13. k. p. r. Analogija temu se nahaja v postopku pred kasacijskim dvorom, kjer prvosednik tudi nima nobene diskrecijonarne oblasti. Tudi v vzklicnem postopku morajo izvirati vsi sklepi, vse razsodbe, od enega in istega oddelka sodnega dvora. Saj bi se tudi nadalje moralo vprašati, kateremu oddelku sodnega dvora bi pristojala razsodba v slučajih, da prvosednik noče pritrditi predlogu zastran zaslišanja novih prič? Svetovalna zbornica gotovo v vzklicnem postopku ni nikakor pristojna. Razsoditi bi toraj zamogel le vzklicni senat; tedaj je pa gotovo popolnoma opravičena trditev, da je zakon s propisi, danimi v §§ 470. in 472. k. p. r. vse te ukrepe, sklepe in razsodbe odkazal sodnim zborom sestavljenim za vzklicni postopek (§ 10. in 13. k. p. r.):

III.

Stranka je v neki kazenski reči zastran prestopka pri okrajnem sodišči vložila prošnjo, da bi se izmerili troški kazenskega postopka. Sodišče je po propisu § 395. k. p. r. o tej prošnji zaslišalo nasprotno stranko. Prošnja je bila pisana v slovenskem jeziku. Sodišče rešilo je to prošnjo z odlokom v nemškem jeziku.

Proti temu načinu rešitve je stranka vložila v zmislu § 481. k. p. r. pritožbo de sodnega dvora prve stopinje kot vzklicnega sodišča in je kot vzrok pritožbe naglašala okol-